

ГЛОС ДЯКІВ

Незалежний, аполітичний, безпартійний,
становий часопис.

Виходить 1 і 15. кожного місяця.

Адреса Редакції й Адміністрації: Коломия, вул. Міцкевича ч. 51.

ЦІНИ ОГолошень: Ціла сторона 90 зл., половина 45 зл., $\frac{1}{4}$ стор. 30 зл., $\frac{1}{8}$ стор. 15 зл., $\frac{1}{16}$ стор. 8 зл., $\frac{1}{32}$ стор. 4 зл.

ДРІБНІ ОГолошення: За одно слово або його місце 10 сот.

Постійні оголошення мають 20% знижки а оголошення для дяків-пренумераторів 50%.

ОГОЛОШЕННЯ приймається тільки за попереднім надісланням належитості або принайменше зачету. Анонімних дописів не приймається.

Рукописів не звертається.

Передплата:

В краю чвертьрічно . . . 1.25 зл.
За границею річно . . . 1 $\frac{1}{2}$ долара
або їх вартість в іншій валюті.

Чекове conto П. К. О. в Варшаві
ч. 152.951.

Ціна одного примірника

20 сот.

Viribus unitis!

(Спільними силами).

„Нема села без болота“, каже народна приповідка. Але не треба тут забувати, що не в кожному селі є його однаково. Є села, де є тільки болота, що й порожним возом не переїдеш, але є й такі села, що болота майже не побачиш.

Подібно річ мається також з цілими народами, клясами людей і т. п. Є народи, які мають тільки багато байдужих осібняків в культурно-народній праці, що через те й до нині не можуть визволитися з під панування чужих людей над собою а в слід за тим не мають змоги жити таким життям, яким повинні та до якого мають повне, Богом дане право.

Які страшні наслідки потягає за собою байдужність людей, мали ми найбільшу нагоду переконатися от хотяйби при кінці світової війни таки на нашому, на свою будучність байдужому народові. Наколи глянемо тепер на приклад на своїх найблизших сусідів, от хотяйби на Поляків чи Чехів, то зараз прийде нам на гадку: як то вони спромоглися серед такої великої світової заверухи здобути собі самостійність, свою власну державу — а ми ні!

Відповідь на се є лише одна й то дуже проста, а саме: вони (Поляки й Чехи) не були байдужі що до свого завтра, і цілими сотками літ самі безнастанно приготувлялися до сего великого діла, до своєї державної самостійности, а ми, байдуженький народ, надіючись, що хтось другий прийде та сам за нас все потрібне зробить, потішали себе: „нічого, нічого, якось то буде“!

При нічому була тут добра воля та ідеальна спроба деяких одиниць нашого народу, щоб його вивести на той шлях, котрим він так, як і другі народи мав дійти до бажаної мети й стати з ними, як рівний з рівним, в сімі культурних народів.

Се — на превеликий жаль — не вдалось тим людям мимо їх найліпшої волі та найширшої праці, бо загаль дивився на те все байдуже й чекав, щоб хтось другий прийшов і все те за него зробив.

Цікавим і то навіть дуже цікавим є питання: чому сей загаль не може, чи не хоче усвідомити собі, що одиниці мимо найліпшої волі не можуть, не є в силі працювати за всіх тоді, коли загаль не то що за одиницю, але навіть сам за себе подбати не хоче.

Аналогічно діється і в організаційній

праці та економічній борбі наших дяків, яких економічне й соціальне становище так з дня на день підупадало, що аж звернуло на себе увагу деяких ширих людей та піддало їм думку, дати почин до рельної борби за поправу загальної дяківської долі.

Взятись за таку працю не було легке діло. Тут треба було крім сильної віри, що ся праця принесе бажані успіхи, також і немалих грошевих фондів.

Одно (сильна віра) вже було а за другим (грошевидами фондами) треба було ще розглянутися.

Почалась робота: кількакратні відозви по всіх наших часописах, окремі відозви на картках, особисті агітації і т. п. і т. п. Хотяй початкуючий вислід не був дуже потішаючий, то все таки оправдувалось його тут тим, що інтересовані, себто дяки мусять бути вже так до всего зневірені й нераз обдурені, що треба їм насамперед дати доказ посвяченої для них правдивої, щирої праці а потому аж, жадати від них належної помочі.

В виду сего появляється гірким грошем редаговане I. число „Голосу Дяків“.

В слід за сим зголосилось певне число різних пренумераторів, одні з рівночасним зложенням передплати з гори, а другі з просьбою уділення їм квартального кредиту.

Одним і другим Редакція висилає часопис до нинішнього дня. Одні є точними й похвали достойними пренумераторами а другі читають від I. числа часопис тихцем і навіть їм не сниться, за него належитости вислати.

Хтож се є ті, „другі“? Ті „другі“ то є хибаті байдужні, через котрих нераз великого діла не мож було довершити, то є ті, що потішають себе сею дурною, в культурних людей вже неіснуючою фразою: „нічого, нічого, якось то буде“!

До сих „байдужних“ Редакція не вчисляє тих, що оправдали свою залеглість.

Хотяй Редакція дуже добре знає, що топер за гріш не так легко, та серед яких „гараздів“ живуть наші дяки, то все таки мусить в імені загального добра дяківської справи звернутись до Вас Впп. Довжники з наглою й горячою відозвою, як найскоршого вирівнання належитости бодай за I. квартал виходу Вашого часопису, бо з причини браку фондів вже тепер поважно грозить закритте сего станового органу.

Поминувши вже те, що з евентуальним закриттем Вашого часопису повставби великий біль і жаль до Вас в серцях Ваших Впп. Товаришів, Тих Борців-Героїв,

котрі не жалували в теперішній борбі ані Своєї праці, ані Свогого труду, ані Своєї гіркої лепти на підмогу Своїй пресі, і т. п. і т. п., а се лиш одиноко тому, щоб не Своєю, тільки загальною справу як слід боронити й захистити — скотилабся ще крім сего Ваша, щойно воскресша й до Вас усміхнувшись давна, добра слава знова на довгі часи на дно пропасти, а в слід за нею пішлиб туди також і Ваша доля та Ваша тепер відроджена повага.

В імені загального добра не тільки дяківської, але також нашої народної справи Редакція апелює до Вас Впп. Дяки-Довжники: не допустіть до сего, щоб Ви — не дай Бог — мали статися такими, через яких не раз великого й благородного діла не мож було довершити!

Направте Ваш блуд таки нині, щоб завтра не було за пізно! Возміться щиро до праці та допродайте діло до кінця щоб Ваші наслідники могли колись з гордістю і лиш добрим словом про Вас згадувати та Вас і Вашу працю собі за добрий приклад поставити!

Не дозвольте на те, щоб Ваші Товариші працювали і за себе й за Вас, а Ви щоб лише чекали на все готове, але возміться Всі, разом, спільними силами до будови Вашого красшого завтра.

Редакція.

До відома всім Впп. Товаришам-Дякам Перемиської Епархії!

Підписаний подає до загального відома, що він скликав був на день 23. червня 1925 р. Впп. Товаришів-Дяків: Василя Змію, дяка з Вербіжа, комарнянського деканату, Йосафата Олеськова й Василя Баштяка з судово-вишеньського деканату, Івана Кнейчука з Добромилля та Івана Майбу з Ярослава, в цілі заснування Тимчасового Комітету, який занявбися скликанням Загального Збору Дяків Перемиської Епархії.

Після Богослуження, яке відправилось на ту інтенцію в катедральній церкві ми всі удалися до Всч. о. пралата Мриця, як голови бувшого, передвоенного Т-ва „Самоп. Дяків“. Тут після довшої дискусії порішено, нинішні наради уважати за перше підготовче засідання до Загального Епархіяльного Збору Дяків, який зможе щойно тоді відбутися, коли Преосвящений Єпископ поверне з Італії, а се тому, що наша прагматика для дяків Перемиської Епархії ще не затверджена а без такої Збору не ма по що скликувати.

Дальше подаю до відома, що проєкт прагматики буде ще точно провірений Митрополічною Мішансю Комісією, в склад котрої мають увійти також два дяки, а іменно: Вп. Іван Майба, дяк з

Ярослава і підписаний Микола Цьорох, дяк в Долгомостисках. Зазначую, що там треба буде рішучо домогатися зміни 38. § в тому дусі, щоб дякам признано замість дотеперішних 20 чи 25% — 33%, себто $\frac{1}{3}$ частку загального доходу за церковні треби.

Може хтось з П. Т. Интересантів завважав або завважить ще щось в тій прагматичній невідповідності й некорисності для дяківського стану, той зволить про те негайно листовно підписаного повідомити.

Долгомостиска, 21. 7. 1925 р.

Микола Цьорох.

дяк і дяк. дел. в Долгомостисках
пч. Судова Вишня.

Лопатинський деканат.

Дня 8. червня 1925. відбувся Збір Дяків лопатинського деканату в Лопатині. Предсідником Збору вибрано Всч. о. Пароха й Декана Івана Хавалку з Хмільна а секретарем Вп. Йосифа Климчука, господаря з Лопатина.

На зборі явилася менша половина дяків, що є доказом, що в нашому деканаті запанувала пошесть погані байдужности. З несприятливих на зборі оправдався лише Вп. Гонтарик Дмитро, дяк зі Станиславчика. Збір відкрито молитвою „Царю Небесний...“ Всч. о. Предсідник пояснив присутнім „Службову Прагматику“ та візвав їх до рішучої й сильної праці над поправою своєї долі. Потому ухвалено резолюцію про приділення ерекціонального ґрунту дякам, та вислано їх до всіх інстанцій, то даних в 2. ч. „Голосу Дяків“. До Т-ва Дяків вписалося 3 нових членів, а 4-ох ще даліше відтягається від всякої організаційної праці. Сими дяками є: Вп. Чучман з Немилова, Вп. Білостоцький з Руденки. Вп. Шостак з Кусмина й Вп. Ковальчук з Батієва.

Вп. Мандрика Володимир, дяк і дяківський делегат в Лопатині запропонував, щоб поладити спір між Впп. Шевчуком Максимом а Гонтариком Дмитром, дяками в Станиславчику.

Вп. Маркевич Онуфрій, дяк зі Шурович ставить внесок, щоб всі дяки рішучо домогалися за церковні треби $\frac{1}{3}$ пайки загальної вартости, себто половину того, що побирає священик.

Вп. Волкович Теофіль, дяк зі Стремільча пропонує, щоб дякови виплачував його третю пайку священик, а не сторона.

В кінці Вп. Мандрика Володимир поставив внесок, щоб вислати привітну телеграму Іх Ексц. Преосв. Митрополитови Шептицькому, за видання „Службової Прагматики для Дяків“, на що Збір одноголосно згодився.

Лопатин, дня 16. VI. 1925.

Предсідник:

О. Хавалка Іван,
парох і декан в Хмільній.

Секретар:

Климчук Йосиф,

Мандрика Володимир, дяк і дяк. дел.
в Лопатині.

Косівський деканат.

Після 10-ого артикулу заключеного між Апостольською Столицею а Польською Державою конкордату мають бути також дяки наділені безплатно ерекціональним ґрунтом у висоті від 4—8 гектарів в цілі забезпечення їх удержання з сеї залишки, яка остане по вивінуванні пароха матерної церкви.

Позаяк в косівському деканаті, як гірським є обмаль орного ґрунту, бо ерекціональний ґрунт становлять: пасовиска, сіножати, ліси або нежитки, отже навіть дотація пароха не дійде до нормальної висоти, проте дуже легко може лучитись, що дяки косівського деканату вийдуть — так сказатиб — з голими руками, бо нестане на їх вивінування.

Супроти такого стану річи підписані дяки косівського деканату просять:

П. Т. зволить приділити зглядно спричинити приділ дякам косівського деканату найменше один гектар орного ґрунту, положеного в селі евентуально в місті, пригожого під будову хати, і ґорд і то в кожній парохії, без огляду, хочби дотація пароха була неповна, як також приділ дальших 7 гектарів орного поля в сусідньому снятинському деканаті, евентуально признанне грошового

винагородження замість бракуючих дальших 7 гектарів ґрунту.

Сего змісту петиції вислано: крім властей вичислених в 2. числі „Голосу Дяків“ також до Староства й до Деканального Уряду.

Протокол відбутого Загального Збору Дяків косівського деканату дня 22. липня 1925 р. Збір відкрив Вп. Василь Павлюк, дяк і дяківський організатор з Старого Косова при участі 17 дяків, пропонуючи на предсідника Вп. Д-ра Рондяка, адвоката з Косова, на заступника Вп. Гарасима Тимчука, дяка з Старих Кутів а на секретаря Вп. Антонія Гушула, дяка з Рожнова. Збір одноголосно на се згодився. Вп. Др. Рондяк, обнявши провід збору, пояснив в дуже красній бесіді цілі збору й історію дяків, згадав також, що він сам побирав першу науку в дякоучителя. Потім уділено голосу Вп. Василеві Павлюкови, котрий відчитав протокол з послідних загальних зборів косівського деканату, котрий то протокол збори одобрили і прийняли без зміни до відома. Даліше уділено голосу Вп. Йосифові Трісці, дякови з Москалівки, котрий як референт здав справозданне з Загального Краєвого Збору, котрий відбувся дня 29. цвітня с. р. у Львові. Сей реферат пояснив додатково, обширніше Вп. Др. Рондяк, почім Загальний Збір ухвалив, щоб вислати петицію до всіх властей, вичислених в 2. ч. „Голосу Дяків“, в котрій булоб сказано, щоб відповідні й компетентні власти наділили дяків косівського деканату принайменше одним гектаром ґрунту в кожній парохії, деби дяк міг собі вобудувати хату а бракуючих 7 гектарів, щоб приділено з сусідного деканату, або щоб евентуально винагородити їх сталою місячною платнею.

На внесок Вп. Предсідника Збір ухвалив, щоб Вп. Василь Павлюк, як дяківський організатор даліше провадив організаційну акцію дяків, а його заступником вибрано Вп. Йосифа Тріску, дяка з Москалівки й Вп. Гарасима Тимчука дяка зі Старих Кутів. Збір ухвалив, щоб ті дяки, котрі не явилися нині на зборі оправдалися, бо в противнім разі будуть напаятновані в своїому органі „Голос Дяків“. Після вичерпання дневного порядку Вп. Предсідник закрав збір, заграваючи присутних в своїй промові до дальшої праці, в цілі здобуття ліпшої долі. Вп. Василь Павлюк подякував в імені цілого Збору Вп. Д-рові Петрові Рондякови, як Предсідникові за провід в зборі, а гостям з снятинського деканату, т. є Впп. Товаришам Антонієви Гушови й Яковови Стефюкови, дякам з Рожнова за співучасть в Зборі. Після відспівання „Достойно єсть...“ збір закрито а учасники розійшлися спокійно домів з повною вірою, що аж теперішня праця, започаткована нашим дорогим органом „Голосом Дяків“ принесе дяківському станови те, що йому вже давно, давно справедливо належалося.

Предсідник:

Др. Рондяк Петро,
адвокат вр.

Секретар:

Гуцул Антін,
дяк в Рожнові.

Делегат:

Павлюк Василь, дяк в Стар. Косові.

Лежайський деканат.

Збір Дяків лежайського деканату відбувся дня 9. червня 1925 р. в Лежайську в салі „Народного Дому“.

Предсідником збору вибрано Всч. о. Матея Хоманя, пароха з Лежайська.

Всч. о. Матея Хомань у своїому рефераті представив зібраним критичне положення дяківського стану та нашої церкви. Пояснив їм також їх високе культурно-моральне завдання та вказав, що дяки гарним, церковним співом можуть піднести красу нашого обряду а своїм добрим прикладом піддержати моральність і релігійного духа поміж своїми односельчанами.

Вислухавши дотичного реферату, збір ухвалив слідуочі резолюції:

1) Зваживши, що теперішнє матеріяльне положення дяків є прямио катастрофальне, домагається збір від Уряду Польської Річиполітої, щоб негайно при розділі ерекціональних ґрунтів, наділено дяків сим ґрунтом в висоті $\frac{1}{3}$ тої часті, яка на основі конкордату припадає парохам і признано їм місячну платню з тих фондів, з котрих побирає душпастирське духовенство.

2) Дяки лежайського деканату звертаються з

домаганнем до Єпископської Консисторії в Перемишлі, щоб в „Єпархіальних Відомостях“ оголосила загально обов'язуючу по всіх парохіях норму, на основі якої дяки побиралиб за всі церковні треби $\frac{1}{3}$ частку загальної вартости.

3) Збір домагається, щоб дяківські школи подавали висшу освіту як дотепер, а також вопри дяківське вишколенне, щоб подавано науку музики, хорального співу, книговодства, відомости про кооперацію і иньші практичні відомости.

4) Дяки лежайського деканату домагаються, щоб у кожній парохії було для дяка мешканне з відповідними господарськими будинками й ґордом.

5) Презенту на посаду дяка щоб давав Місцевий Церковний Комітет на підставі отриманої пропозиції від Управи Дяківських Інституцій.

6) Збір взиває Головний Виділ Т-ва „Самопоміч Дяків“ у Львові, щоб поробив відповідні заходи до осягнення матеріяльного забезпечення дяків і їх родин на старість і на випадок неспосібности до праці.

7) Також Збір домагається, щоб дяків наділено тими самими правами, що їх затверджено Всв. Єпископською Консисторією в Перемишлі дня 11. липня 1911., ч. 2174 р.

Делегатом лежайського деканату вибрано Вп. Онуфрія Дзяму, дяка з Заліся.

На сім Збір закінчено а резолюції поручено Вп. Онуфрієви Дзямі вислати до всіх інстанцій, поданих в 2. числі „Голосу Дяків“.

Лежайськ, дня 9. червня 1925, р.

Предсідник:

О. Хомань Матея,
парох в Лежайську.

Секретар:

Дзяма Онуфрій, дяк і дяк.
делегат в Залісію.

Золочівський деканат.

Дня 15. червня 1915 р. о 12. год. в полудне відбувся Збір Дяків золочівського деканату в Золочеві, в домі ім. Маркіяна Шашкевича. Присутних було 20 осіб. На порядку нарад було, прочитанне й поясненне дяківської прагматики, котру зібрані прийняли до відома, з винятком сеї точки де є бесіда про доходи в грошах, бо Збір домагається, щоб сі доходи виносили 33 процент.

Вкінці ухвалено переслати резолюції про приділ ереки ґрунту для дяків в висоті від 4—8 гект., та назначенне їм сталої місячної платні з релігійного фонду після категорій від 10—14, до всіх інстанцій, поданих в 2. числі „Голосу Дяків“.

На сему Збір закінчено й протокол відписано.

Золочів, дня 16. червня 1925 р.

За Комітет:

Йосиф Лазаревич, упр. хору Василь Боднар, дяк і дяк. дел. в Сасові. в Тростянці Малім.
Микола Гриценко,
дяк в Золочеві.

Підкамінецький деканат.

Дня 20. червня с. р. відбувся Збір Дяків підкамінецького деканату в Поникві Великій, на котрий прибули всі дяки, крім чотирох, які до нині своєї несприятливості ще не оправдали, та одного, який цілком від організаційної праці відказався.

На Збір звелив прибути також Всч. о. Деканат і місцевий Парох Михайло Туркевич.

Збір відбувся зі слідуочим дневним порядком:

1) О 9. год. Служба. Божа за „всякоче прошеніє“ з панахидою, яку відспівав Всч. о. Мих. Туркевич.

2) О 11. год. передполуд. відкритте збору в домі Вп. Ігнатія Грицишина, місцевого дяка.

Збір відкрив Вп. Свистунович, дяк з Поповиць, покликуючи на предсідника Вп. І. Назаркевича, дяка з Ясенева а на секретаря Вп. Григорія Бабяка, дяка з Дубя, на що зібрані одноголосно згодилися. Предсідник, привітавши зібраних, візвав їх до обговорення пекучих, дяківських справ.

Перший ваврав голос Вп. Свистунович. Він зясував тарио тяжке положення дяків та ту любов ближнього, про котру у нас в церкві так часто говориться а котреї — на жаль — майже ніхто не придержується. Даліше представив, що він в часі світової війни, будучи серед різних народів, обсервував відношенне їх священиків до дяків і набрав переконання, що воно там є далеко й то дуже далеко культурніше й щиріше як у нас.

Бесідник представив також безвихідне положення одного нашого старенького, бо 90 літнього дяка, кутрий мимо своєї старечої немочи й свого гіркого життя, далі сповняє дяківську службу в містечку Підкамінні, де є в посіданні священника значна скількість ерекціонального ґрунту а він (дяк) бідний знаходиться без кусника хліба й примирає з голоду.

В кіпці просить Вп. Бесідник, щоб дяки сего деканату, хотіли самі є бідолахи, негайно поспішили з потрібною матеріальною поміччю сему старенькому працюючому.

На сему зборі ухвалено такі резолюції:

1) Збір домагається від польського Уряду наділення всіх дяків ерекціональним ґрунтом титулом їх службового вивінування в висоті від 4—8 гектарів.

2) Домагається збір, щоб польський Уряд визнав дяків за необхідних церковних функціонерів та перебрав їх на державний етат і щоб лучив справу дяків зі справою польських органістів.

3) Збір домагається одноголосно, щоби священники несповняли церковних требів, як: похоронів, хресту, відвідин хорого і т. д. без співучасті дяка.

4) Збір звиває всіх дяків, щоби за церковні треби рішучо домагалися $\frac{1}{2}$ загальної вартости.

5) Збір звиває всіх дяків до точної передплати свого одинокого часопису „Голосу Дяків“, як також до вступлення в члени Т-ва „Самопоміч Дяків“ у Львові площа св. Юра ч. 5.

6) Даліше зібрані просять Всч. о. Декана Михайла Туркевича, щоби він на найблизшому Соборчику припоручив священникам, щоб они вже тимчасово відступили своїм дякам відповідну скількість ерекціонального ґрунту.

7) Вп. предсідник Назаркевич ставить внесок, щоби — о скільки можливо — дяківські іспити відбувались у своїх повітах, а то для того, що більшість дяків є неіспитована й хотілаби до іспиту зголоситись, але їх матеріальні відносини їм на виїзд до іспиту до Львова, Станиславова чи Перемишля обсолютно не позваляють.

8) Збір протестує рішучо проти виконання всяких церковних требів священниками без участі дяків, бо се підкопує повагу дяківського стану та відбивається шкідливо й так на вже досить мізерний дохід дяка.

9) Збір вибрав одноголосно делегатом підкамінського деканату Вп. Івана Назаркевича, дяка з Ясенева а його заступником Вп. Теодозія Гарасимчука, дяка з Борятини.

На сім Збір закінчено з повною вірою, що наші домагання будуть в недалекому майбутньому справедливі в нашу користь полагоджені.

Пониква, дня 20. 6. 1925 р.

Предсідник: *Назаркевич Іван*, дяк і дяк. дел. в Ясеневі.
Секретар: *Бабяк Григорій*, дяк в Дубю.
Гарасимчук Теодозій, дяк і заст. дяк. делегата в Барятині.

От, хто і кому кидає колоди під ноги!?

Наша Редакція дістала недавно лист, якого зміст тут дослівно передаємо:

„Хвальна Редакціє!

Прошу ласкаво помістити в нашому дорогому часописі „Голос Дяків“ оцих кілька дуже прикрих але на жаль правдивих слів за для загального осуду.

Наколи в нашому деканаті задумано скликати Збір Дяків і вислано в тій цілі окремого післанця до всіх дяків деканату, Вп. Стасюк Трохим, дяк в Суховолі сего обіжника не підписав і повідомлення про маючий ся скликати Збір Дяків не прийняв до відома.

Він переказав Зборови післанцем, що позаяк його парох о. Олексинин сповняє всякі церковні треби сам, без дяка, то він мусить себе уважати не-дяком, а як такий не мусить і не має потреби ходити на дяківські збори.

Збір Дяків підкамінського деканату запротестував рішучо супроти такого поступовання священства, яке в сей спосіб людей слабого духа впроваджує в стан байдужности, безнадійности та бездіяльности на організаційному полі...”

Підпис:

Редакція звертається оцею дорогою до дочитного Всч. Деканату з просьбою, негайно усунути такі аномалії в своєму деканаті, бо наколи священник ще й в сей спосіб буде дяка кривдити, то пропасти, яка між священством а дяками від десятків літ існує, ніколи не мож буде усунути.

Вп. Стасюкови Трохимови пригадуємо, що всяке життя на світі не є нічо инше, як лише одна безнастанна боротьба. Наколи ми на пр. приглянемося от хотілиби й життю рости, то побачимо як то вони борються нераз з вітрами, бурями, тучами і т. п., а се лиш одиноко тому, щоби жити.

Подібну борбу побачимо також тоді, наколи приглянемося на пр. життю комах, птиць, риб і всякого рода інших звірят.

Щож має робити людина, як найвисша живуча істота на землі, наколи її екзистенції загрожує хотілиби навіть якась найменша небезпека. Чи чекати аж та небезпека зможеться до того ступня, що всяке протиставленнєсе булоб безцільне?

Ні! кожду небезпеку треба завчасу в рамках природних чи людських законів цілковито усунути й собі дорогу до даного Богом життя промостити.

Отже на духу упадати не вільно, бо се є гріхом супроти Того, Хто дав життя

Повіти: Ліско й Сянок.

Дня 11. червня 1925. відбувся Збір Дяків повітів: Ліско й Сянок в Ліску, на котрому запали одноголосно слідуєчі резолюції:

1) Збір домагається від Правительства Польської Річипосполитої наділення всіх дяків ерекціональним ґрунтом титулом їх службового вивінування в висоті одної третьої тої скількости, яка на основі конкордату припадає парохам. (Петиції вислано до всіх інстанцій, поданих в 2. ч. „Голосу Дяків“).

2) Збір звиває всіх дяків, щоби там, где ще не побирає одної третьої часті загальної вартости за церковні треби, рішучо домагалися сего від священників і сторін. Крім сего Збір просить Е. Ординарят, щоби він припоручив священникам а сі щоби пояснили в церкві вірним, що за всякі церк. треби, сторона має заплатити дякови третю часть загального винагородження та щоби Еп. Ординарят припоручив парохам віддати дякам по сих жнивях в тимчасове посідання від 4—8 гектарів ерекціонального ґрунту (рілі) під осінній засів. (Внесок Вп. І. Присташа. Петицію вислано до Еп. Ордин. в Перемишлі).

3) Збір рішучо домагається, щоби дяки були залежні лиш від Голівної Дяк. Організації, Митрополичого чи Епископського Ординарятів й місцевого Церк. Комітету а не безпосередно від громади чи звященика, та щоби Головна Дяк. Орган. зараз приступила до пороблення відповідних заходів до установлення свого права до надавання дяківських посад.

б) щоби дяки зажадали від своїх Церковних Комітетів вписання їх до „Каси Хорих“, та обезпечення їх в Пенсійному Інституті Приватних Службовиків у Львові, як то вже в Ліску є переведено. (Внесок Вп. А. Хоми).

4) Збір звиває всіх дяків, щоби безумовно належали до Товариства „Взаємної Помочи Дяків“ щоби Шановний Виділ сего Товариства в Перемишлі відновив свою діяльність. (Внесок Вп. Івана Сторожука).

5) Збір звиває Впп. ісп. Дяків, щоби вони не відносились ворожо до дяків неіспитованих, бо се булоб дуже некультурно а надто нанеслоб нам не малі шкоди в творенні нашого, теперішнього одноцільного фронту, якого завданням є борба за красшу, на культурних основах побудовану долю дяківського стану. Всі дяки повинні дружно, в найбільшій гроді стати до праці над поправою своєї долі. (Внесок Вп. Дмитра Гриневича).

Вкінці вибрано на ліський деканат предсідником Вп. Андрея Хому, дяка в Ліску, заступником Вп. Йосифа Книша, дяка з Постолава, секретаром Олексу Дмитрика, дяка з Лукового. На сяніцький деканат: Предс. Вп. Івана Страмика, дяка в Залужу, секр. Вп. Симеона Сухія, дяка в Тираві-Сільній. На буківський деканат: Предс. Вп. Дмитра Гриневича, дяка в Волі-Сеньковій, секр. Вп. Петра Поповича, дяка з Морохова. На Балигородський деканат: Предс. Вп. Григорія Шийку, дяка з Вол-

кової, секр. Вп. Прокопія Вітика, дяка з Волі-Горянської.

Ліско, 11. червня 1925.

Предсідник:
Михайло Значко, дяк
в Гочеві.

Секретар:
Дмитро Гриневич,
дяк в Волі-Сеньковій.

Жидачівський деканат.

Загальний Збір Дяків жидачівського деканату відбувся дня 17. 6. 1925. в Жидачеві. Головною точкою дневного порядку була справа наділення дяків ерекціональним ґрунтом.

Ухвалою попередного збору було сказано, віднести в справі деяких інформацій, що до приділу ерекціонального ґрунту до Т-ва „Взаємної Помочи Дяків“ у Львові, яке надіслало нам відповідь з дня 2. 6. 1925 р., що всі домагання наділення дяків ерекц. ґрунтом є непотрібні.

Нинішній Збір Дяків одноголосно проти сему запротестував, ухвалюючи рівночасно всіма голосами, рішучо домагатися наділення дяків ерекц. ґрунтом титулом їх службового вивінування в висоті бодай одної третьої часті тої скількости, яка на основі конкордату має припасти парохам, бо історія такого випадку не знає, в якому би якийсь народ, або якась кляса людей без просьб без домагань або без борби щось для себе здохнула. Ні, такого випадку не було ніколи й мабуте ніколи не буде.

В виду сего Збір звиває Головний Виділ Т-ва „Самоп. Дяків“ у Львові, щоби він негайно поробив відповідні заходи в справі приділу ерекц. ґрунту для дяків, та оголосив в нашому часописі „Голос Дяків“, що до сеї пори в сій справі з його рамени вже зроблено.

Жидачів, дня 17. 6. 1925.

Предсідник: *Михайло Плютач*, дяк і упр. х. та голова Організ. Комітету в Жидачеві.
Секретар: *Канюка Дмитро*, дяк в Рудій.

Спростованнє.

Вп. Пшанецький Петро, дяківський делегат на лютовиський деканат, є дяком в Скороднім а не в Лютовиськах, як се через похибку в друку в 9. ч. нашого часопису було подано.

Голос дяка з Сокальщини.

Наша Редакція дістала на днях від Вп. Щитинського Петра, дяка з Довжинева лист, який з огляду на його здорову думку подяємо тут в уривках до загального відома Впп. Дяків.

На вступі мого листа складаю Хвальний Редакції сердечну й ширю подяку за ласкаве підняття невтомної праці в редагуванні нашого, широго, станового часопису „Голос Дяків“.

Довго-довго він був всім дякам пожеланий, днесь ми єго побачили. Уже літ близько 20, як наші дяки похоронили бувший часопис „Дяківський Глас“. Чи не був то сором, що ми дяки не піддержали свого часопису.

Будучи ще малим хлопцем (піддячим), пильно читав я й любовався в тій газеті, але на жаль вона довго не прожила.

Надіюсь, що тому, що нині вже инша доба, що вже більше є свідомих і врозумілих дяків, які вже напевно знають, що то є часопис та яка його мета. Було давно таке, що дяк навіть встидався священника, читати часопис. Дяки, одні з бідности, а другі з глупої скупости не піддержали „Дяківського Гласа“. Тут найгіршою байдужністю у нас є ще то, що майже кождий дяк говорить: „а я, я передплату вишлю, вишлю...“ — і на тому кінчиться.

Наш часопис мусить гірку долю і кривду дяків виносити на денне світло й пятавати тих осібняків, які допчуть дяківську справу. Прихильників наших, та тих, що валять темноту і виводять дяків на сонце — підносять в гору.

Най Всевишній Хвальн. Редакції допомагає, я хоть її особисто не знаний дяк з Сокальщини, буду старатись всіма силами працювати для добра нашої справи. Се й перед Богом заслуга...”

Остаюсь з належною пошаною

П. Щитинський, дяк в Довжиневі.

Коломийський деканат, позір!

Збір Дяків коломийського деканату відбудеться дня 6. серпня 1925 р. в Коломиї в салі читальні „Просвіти“, при вул. Шевченка, зараз коло церкви, на котрий то Збір всіх Впп. Товаришів-Дяків сего деканату запрошується.

Хто з важних причин не зможе на сей Збір прибути, то мусить обов'язково на сей день прислати на руки підписиною Нестора Волчука своє умотивоване оправданне.

За Тимчасовий Комітет:

Волчук Нестор, дяк Коржинський Дмитро,
і дяків. дел. та відп. ред. дякі агент Т-ва „Дні-
„Голосу Дяків“ в Коломиї. стер“ в Камінках Мал.

Дяки повіту Турка, позір!

Збір Дяків турчанського повіту відбудеться дня 12. серпня 1925 р. в Турці, в салі „Народного Дому“, на котрий то збір всіх іспитованих і неіспитованих Впп. Товаришів-Дяків сего повіту включно з підбужським деканатом — запрошується.

Хтоб з важних причин не міг прибути на збір, зволить на сей день прислати сюди своє умотивоване оправданне.

Явора, дня 24. 7. 1925.

За Тимчасовий Комітет:

Ліневич Яворський Андрій, Ключа Стефан,
дяк в Яворі. дяк в Ясинці Масьовій.

Дяки скальського деканату, позір!

Збір Дяків скальського деканату відбудеться дня 10. серпня 1925 р. о 11. годині в полудне в Озирній, на котрий то Збір всіх Впп. Товаришів-Дяків сего деканату запрошується. Справа дуже важна, присутність всіх конечна.

Наколиб котрий з запрошених з важних причин не міг на Збір прибути має у власному інтересі на сей день прислати сюди своє оправданне.

За Тимчасовий Комітет:

Жаровський Йосиф, Заліщук Константин,
дяк в Озерянах. дяк в Чорнокінцях.

Брідський і сусідні деканати, позір!

Збір Дяків брідського, підкаменецького, олеського й лопатинського деканатів відбудеться дня 17. серпня 1925 в Брідках, на котрий то збір всіх Впп. Дяків-Товаришів запрошується. Місце збору покаже підписаний. Ті, котрі з важних причин не зможуть явитися, повинні на сей день прислати свої умотивовані оправдання.

Броди, 24. VII. 1925.

Проказюк Іван,
дяк і дяківський делегат.

Дяки пістинського деканату, позір!

Збір Дяків пістинського деканату відбудеться дня 6. серпня 1925 р. о 11. годині передполуднем в домі Вп. Ткачука в Яблоніві, на котрий то збір всіх Впп. Дяків-Товаришів сего деканату запрошується. Хто з важних причин не зможе на збір прибути, то зволить на сей день прислати туди своє умотивоване оправданне.

Дувірак Іван, дяк і дяк. делегат
в Печеніжині.

Надвірнянський деканат, позір!

Збір Дяків надвірнянського деканату відбудеться 6. серпня с. р. о 10. годині ранов в Делятині в „Народному Дому“, на котрий то збір всіх Впп. Дяків надвірнянського деканату запрошується. Ті, що з оправданих причин не зможуть на зборі явитися, мають прислати на сей день свої умотивовані оправдання.

Крім сего запрошується на сей збір також

видає Видавництво „Запорожець“ в Коломиї.

всіх тих Всеч. О. О. згаданого деканату, які є прихильниками дяківської справи.

За Комітет:

Колісник Михайло, Іванишак Микола,
дяк в Делятині. дяк в Зарічу.

Впп. Дяківські Делегати ліського повіту, позір!

Проситься ввічливо всіх Впп. Дяківських Делегатів ліського повіту, щоби дня 11. серпня с. р. о 11. годині рано безумовно прибули на **Дові-рочний Збір Делегатів**, який відбудеться того дня в Ліску, в домі місцевого дяка.

На зборі мається обговорити найбільше пекучі й невідкличні актуальні справи.

Ліско, дня 19. VII. 1925.

Хома Андрій, дяк
і дяківський делегат.

Всячича.

Поради для 40-літн. мужчин.

Англійський лікар Шарль Томпсон, який спеціально займається студіями над здоров'ям 40-літнього мужчини — оголосив такі помічення:

Небезпечним віком для мужчини це час, в якому він доходить до 40 ліг. Коли який мужчина в яким-такім здоров'ю переступить що меж людського віку, то тоді може він жити до пізньої старости, наколи тільки цього захоче й буде перестерігати відповідних приписів. Доктор Томпсон каже, що це зависить виключно від мужчини, чи він в 50-тих роках буде світити лисиною, буде глухий і беззубий, чи ні. Щоби уникнути цих важких прикмет старости поручає Томпсон сороклітнім мужчинам слідує: обережно з їдою й напитками. М'ясо їсти найбільше раз на день. Пива зовсім не пити. Не пити чаю. Дуже мало пити алькоголю і то лиш вечером. Від часу до часу постити один до трох днів. Абсолютно не курити. Старанно пильнувати зубів і відвідувати дентиста. Скоро йти спати і добре виспатися. Держати ціле тіло, а з окрема ноги в великій чистоті.

Др. Томпсон завважує, що хто послідовно держиться цих приписів, то може дожити глибокої старости в доброму здоров'ю.

Пасійні видовища в Римі.

З нагоди Святого Року йдуть в Римі приготування до будови величезного театру на свіжому воздусі, який міститиме 30.000 людей. Де орації, над якими працюють визначні малярі, відтворять як можна вірно: палати, святині та краєвид Єрусалиму. У цих виставах візьме участь хор з 300 людей. Вистави будуть іги вечорами, при сумерку, щоби використати природні ефекти заходу сонця. Що до стилю вистав, то вони мають бути протиставленням до традиції славних пасійних видовищ в Оберамергау.

Від Редакції.

Дальші точні інформації, що до розділу ерекцій. ґрунтів будуть поміщені в слідуєчому числі.

Жовижки.

Чехи а польська нафта.

Г. Р. доносить, що чесько словацьке міністерство скарбу не хоче впусити транспортів польської нафти до чехо словацьчини.

Нещасте корабля „Кашуба“.

(Г. Р.) Дня 20. с. м. о 8. год. 20 хвиль рано наступив на польському, найбільшому воєнному кружлякови „Кашуб“ вибух, в наслідок чого сей корабель і ок. 40 осіб в протягу 3 хвилин пішли на дно моря. Всяка безпроволочна поміч була безуспішна.

Сей корабель знаходився в часі катастрофи на морю коло устя Висли.

Чехословацько-ватиканський конфлікт загострився.

Чеський посол уже не вернеться до Риму. Соціалісти домагаються, щоби нунцій також до Прагу не вертався.

Як Англія „розброюється“?

Англійський кабінет прийняв рішення про будову нових воєнних кораблів.

Відозва.

Тому, що наша Редакція зачне в короткому часі крім церковно-культурних справ також такі дяківські, актуальні справи в своєму органі поміщувати, які будуть дуже тісно звязані зі справами парохіян, є в інтересі загального добра дяківської справи, щоби кождий дяк приєднав СВОЙМУ часописови „Голос Дяків“ бодай 2—3 передплатників зі своїх парохіян, яких до даної справи безумовно муситься заздалегідь підготувати.

Хто й кілька приєднає таких передплатників, буде поміщений в часописі (цікаве хто буде першим). Редакція.

Почтова скринка.

Вп. Дзядик Дмитро, дяк в Пельній. Два рази по 3-75 зл. від Вас одержали. З сего вписали 2-50 зл. на шематизм а решту на часопис. 5. число „Голосу Дяків“ ми писали Вам уже третій раз з тою надією, що воно може бодай тепер дібеться якось до Ваших рук, а не застрягне де в якому багні, як се допер було. Цікаве, що й кому в тому числі так „подобалося“, що він його аж неправно присвоїв собі. Просимо, о скільки можливо вишукати винownika та подати нам його адресу, щоби ми могли потягнути його до відповідальности!

Вп. Козій Григорій, дяк в Люблинці Нов. На шематизм 2-50 зл. і на часопис 1-25 за 1. квартал одержали.

Вп. Гишка Роман, дяк (без посади) в Тростянци. Раз дістали від Вас 4 зл. а раз 2 зл. З сего 2-50 зл. вписано на рах. шематизму а 3-50 зл. на рах. часопису.

Вп. Глова Петро з Мацькович к. Перемишля. Просимо подати, на яку шль Ви вислали нам 1-85 зл.!?

Вп. Мандрика Володимир, дяк і дяківський делегат в Лопатині. Просимо пояснити нам запит Вп. Маркевича Онуфрія, дяка зі Щурович, поставлений на Зборі Дяків дня 8. VI. 1925 р. в Лопатині, в справі усунення дяка з дяківської посади в тому випадку, наколи він її займав без переверви 54 літа!

Вп. Хома Андрій, дяк і дяківський делегат в Ліску. Ваш внесок на Зборі Дяків в Ліску з дня 11. червня 1925. цілком годиться з нашою програмою; дуже тішимся, що серед Впп. Дяків існує реальна думка що до дійсної а не словної поправки сього матеріального положення, та загального відродження, бо відродженя, чи поліпшеня матеріальної долі якоїсь класи людий, є частинним відродженемся та поліпшенем матеріальної долі цілої даної нації. Щоб справа, порушена другим уступом Вашого внеску не натрапляла на великі перепони, то муситься безумовно наперед підготувати парохіян до сего. Сею програмовою справою займається незадовго „Голос Дяків“ і тому є в інтересі всіх Впп. Дяків, вже тепер, заздалегідь поширити відповідну агітацію серед своїх парохіян, щоби вони ставали передплатниками Вашого станогово часопису „Голосу Дяків“.

Вп. Коваль Петро, дяк в Меденичах. По два числа часопису вислала Вам наша Адміністрація через похибку. Одержані зайві числа просимо нам звернути.

Вп. Гриневич Дмитро, дяк в Сеньковій Волі. Льокаль лівівського Т-ва „Взаємної Помочі Дяків“ міститься у Львові при вул. Личаківській ч. 82. Блишшу адресу Т-ва „В. П. Д.“ в Перемишлі, яке тепер не проявляє жадної діяльності, подасть Вам Вп. Майба Іван, дяк і дяк. делегат та член Виділу сего Т-ва в Ярославі.

Вп. Морський Теодор, дяківськ. делегат в Товмачи. Резолюції про домагання приділу ерекцій ґрунту для дяків, ухвалені перед 2. серпня 1925 р. т. є перед днем, в котрому даний закон входить в житте, повинні бути вислані до всіх інстанцій, поданих в 2. ч. „Голосу Дяків“.

Вп. Костюк Григорій, дяк в Хрєневі. Передплату на часопис за сей квартал одержали.

Вп. Михальчишин Ігват, дяк в Іванію Пуст. Передплату на часопис за біжучий квартал і належитість за надзвичайне число одержали.

Вп. Перла Михайло, дяк в Ступках. Щоби евентуально неіспитованих дяків усувати з посад запропонував був сього часу один бесідник на Зборі Дяків а наша Редакція обов'язково помістила се в часописі. Сама Редакція не годиться з сею думкою. Вона робить заходи, щоби старші, неіспитовані дяки одержали диспензу (звільнення) від обов'язку складання дяківських іспитів.

Вп. Піцак Микола, дяк в Грабівці. 1 і 2. числа „Голосу Дяків“ вислали Вам вже 3. раз а 7 і 9. другий раз. Просимо перевірити, хто там неправно присвоює собі Ваш часопис та донести його нам сюди, щоби ми потягнули його до відповідальности! До часопису маєте доплатити докінця року ще 1-25 зл. а за календарик 0-60 зл. разом 1-85 зл.

Вп. Пшанецький Петро, дяк і дяківський делегат в Скороднім. В шематизмі Ваша адреса на час справлена.

Від Редакції.

З нинішнім числом обов'язки відповідального редактора перебрав на себе начальний редактор нашого органу Вп. Іван Волошин. Більше напишемо про се в одному зі слідуєчох чисел.

На фонд преси зложили:

1. Вп. Андрушакевич Антін, дяк в Ісаях — 1-00 зл.
2. Вп. Врублевський Софрон, дяк в Королівці коло Богшера — 3-00 зл.
3. Вп. Дябога Евстахій, дяк в Торках — 1-00 зл.
4. Вп. Клачко Михайло, дяк в Баричі — 0-50 зл.
5. Вп. Козій Григорій, дяк в Люблинці Нов. — 0-50 зл.
6. Вп. Петришин Іван, дяк в Бігалах — 0-50 зл.

(Дальше буде).

За Редакцію відповідає Іван Волошин.

З друкарні Вільгельма Бравнера в Коломиї.